

סיפורה אישי
של אלישבע

סיפור אישי של אלישבע

מה אלישבע אומרת?

כיום בידי אני אם לשישה, בלשה"י, כן ירבו...

ההריונות האחרונים שלי כיום הם הרבה יותר קלים מההתחלה. הקבי"ה זיכני להשיע לאנשים הנכונים ולתרופות הנכונות שאנאיות! כיום, לאחרת הקישי הקיים בהיריון אני הולכת לעבוד ואורבקבת כמעט כראל.

את היומן הזה כתבתי בהיריון השני שלי, ההיריון שסמאל עדיין את ההתחלה, אך כשכבר יש לך הבית, בחרתי לזמן רק את החלקים הלונטיים, וכולי תקווה שהם יועילו לשישה האלהבת במסל.

נשים רבות מתמודדות (ואו לא מצליחות להתמודד...) כל אחת באצבה היא, יהי' בעצרכן!

של... בהצלחה

עוד משהו - תמיד יש אלהשיות, צריך רק אנסות ולא להתייאש!!

אלישבע

יומנה של אלישבע

אלישבע, אישה אינטליגנטית ומסורה בת 35, שחובבת מאוד כתיבה, הסכימה לשתף אותנו במעט חלקים מיומנה העשיר אותו כתבה לקראת הילד השני. אלישבע הייתה מעלה את חוויותיה במחברות ובדפים ולטענותיה זה פחות מחצי

ממה שהייתה יכולה לכתוב...

אנו מודים לה על במה זו, ומקווים שיהיה לעזר רב ולתחושת השתתפות לכל המזדהות.

אלישבע מספרת על חוויותיה האישיות והמשפחתיות, היא משתפת על השגרה כמו גם על אירועים, נחוה איתה רגעים מביכים ויותר נעימים. נצעד עימה מהבית לעבודה וגם לקופת החולים...

בחילות.

הרגשתי אתכן:

במקום להרגיש רעבה,

במקום לחוש בצמא,

במקום להיות מלאה,

או להרגיש שבעה.

בחילות.

הרגשתי אתכן כשניסיתי לצחוק,

הגעתן אליי מיד כשהעזתי לבכות.

מלאתן את מקומם של הכאב והשמחה,

החמתם כשניסיתי למצוא רפואה.

וכך נהייתי אפאטית.

נשאת שוב בבית, בלי טיפת כוח.

סוגרת שוב את המקרר, בגלל הריח.

וכשהרעב מחמיר,

והאוכל הסביר, נדיר,

את שוב הופעת.

והפעם בעוצמה-

הבחילה.

כמו מעגל קסמים,

וסופו לא נראה.

התגעגעי כבר להרגיש רעבה,

לחוש את הרצון לאכול,

לחיות, להיות שמחה ומשוחררת.

(חישבתי להישבר...)

היריון זו שמחה-

אבל בתוך השמחה, בלי קשר אליה,

הייתה לי מחלה.

היפראמיזיס שמה.

שם המעורר בי בחילה.

קשה לי לתאר מה חוויתי

משום שקשה לי להיזכר.

אבל אולי טוב שכך-

כי גם בלתי אפשרי לשכוח.

יום ה' כא חשוון

שלום יומן.

הנה הדף הראשון. מה אכתוב בך? מה אספר לך? קניתי אותך רק אתמול, ביחד עם ערכת הבדיקות.

רציתי שהפעם הזו תהיה מדווחת, חשבתי אולי זה יעזור לי מעט להשתחרר, בייחוד כשאני אוהבת כ"כ לכתוב. מקווה שאוכל לכתוב בך עוד, מקווה שהפעם אוכל לחיות.

אני פוחדת כ"כ. אתמול עשיתי את הבדיקה וראיתי היטב היטב את הפס החלש. למעשה אני ידעתי כבר, הייתי בטוחה בזאת שכן ביומיים האחרונים התחלתי להרגיש לא טוב ושיערת ש כך.

אז עכשיו שבוע 4, בשעה טובה, שיהיה בהצלחה. שמחנו מאוד, מושיי כבר בן שנתיים ובוודאי שאין זמן מתאים מזה. אך, הפחד!! אני זוכרת את ההיריון הקודם והראשון שלי ולא יכולה שלא לפחד. כן, ככה זה מתחיל. מרגישה לא טוב, בחילות מתסכלות ולאט לאט מתחזקות. אני זוכרת את היום בו התחיל שבוע 6, זה היה נורא!! זה היה בלתי אפשרי, פשוט סיוט!!

מקווה שהפעם זה לא יהיה ככה, אומרים שכל היריון הוא אחר. אוף, אבל למה אני כ"כ פוחדת? בצלאל בעלי היקר תרם כסף לקופת העיר, הוא הבטיח לעשות לי "מי שברך" בכל הזדמנות. ואני כולי רועדת, אם חלילה שוב זה יהיה ככה...

אז מה? ומה אעשה אז?

לא מסכימה לך, לא אעזוב שוב את העבודה, לא אתאשפז שוב מחוסרת חיים ורצון. לא אגמר מהר מהר, לא אותיר את מושיי ללא אם לתשעה חודשים... לא לא.....

אני מתפללת, אנא ד'! שהפעם הכל יהיה אחרת! אני מבטיחה להתחזק בצניעות, לקבל שבת לפני הזמן, להיות אישה טובה.. ל...

ולמה אני כ"כ בוכה?

לא רוצה לכתוב עוד. ביי.

כסלו

שלום יומן.

לא כתבתי בך עד עכשיו, כי לא היה לי כוח.

כאלו שעכשיו יש בי... אולי קורטוב של אנרגיה לכתוב, איזה כמה דקות יותר הגיוניות. הלוואי שזה יעשה לי טוב ולו במעט, אני כ"כ עצובה.

עוד מעט חנוכה ואני כ"כ חולה. כל הזמן בחילות, נמאס לי!!! הלוואי שאורות החנוכה ישלחו גם קרני אור לביתנו, הלוואי ואזכה להרגיש אותם, אמן.

לפני שבוע עזבתי את העבודה. כמה שנסיתי לדחות זאת, את אשר יגורתי בא לי. זה קרה בצורה מאוד לא נעימה. חנה המנהלת קראה לי לחדרה לשוחח על ענייני העבודה. אני נכנסתי לחדרה והיא החלה להסביר לי עד כמה לא הגיוניים החיסורים שלי ואורך ההפסקות שאני לוקחת. "מתוך 8 שעות עבודה, את עובדת פחות מ-4 בכל יום, ובעצליים. מחסרת ומאחרת, יוצאת לנוח, מה קורה לך?? כולה היריון! קחי פרופורציות!"

או אז זלגו עיני דמעות פגועות. אכן, ההיריון שלי חסר פרופורציות לחלוטין. בייחוד כשכולם יודעים עליו בעודו טרי כ"כ. זה מה שחסר הגיון כאן.

תוך כדי שיחה נכנסה עובדת נוספת והניחה קפה על שולחנה של חנה המנהלת. אוי הקפה, וריחו נוראי. קפה חזק כזה שהעלה בי בחילה מסוג שאי אפשר להתאפק הרבה זמן, וגם לא לדבר. אז קמתי.

קמתי ללא אומר ודברים, רצתי החוצה והקאתי מהנשמה ברגע שהגעתי לפח הקרוב. כמובן שמחוסרת כוחות ניסיתי לנקות אותו, ללא הצלחה. רק לראות שוב עשה לי בחילה, והייתי חלשה ומסוחררת.

חנה המנהלת לא ראתה כל זאת, אך היטב הבנתי שלזאת ייקרא חוצפה. והיטב הבנתי שמקומי מהיום במיטה!...

לחזור לספור את הימים והשבועות, בלילה לחכות לבוקר, ובבוקר לחכות שיעבור כבר!

אוח... הקפה הזה שוב עולה בזכרוני, רק שלא אקיא פה על הדפים. אני צריכה ללכת, אז ביייייייי

אני בהלם!!!
בשוק!!!!!!

לא יודעת איך לכתוב כמה אני כועסת. כועסת? אולי פגועה, מאוכזבת, בעצם מבולבלת! אני בהלם מאחתי חוי הבכורה. חוצפנית שכמוה. רק מקודם

ניתקתי את הטלפון איתה, וחבל שלא עליה. חוי התקשרה בסה"כ להזמין אותי למסיבת החנוכה המשפחתית שתהיה בר"ח טבת בבית של ההורים.

היא התקשרה בסה"כ לשאול בשלומי, ולבקש ממני אולי להכין משהו למסיבה... זה הכל.

חוי מאז ומעולם היתה אחות מסורה, עם לב זהב, מדהימה. בהיריון הקודם למשל היא היתה מהאנשים שהיו הכי ליציד וישו לי טוב. היא הזדהתה עם הכל, היא שלחה אוכל לבצלאל, היא תמיד התעניינה ועזרה. לא יודעת מה קרה לה.

סיפרתי לה שאני מאוד מקווה שאוכל להגיע למסיבה, אבל לא בטוחה, שכן, רק אתמול השתחררתי מבית החולים בלינסון לאחר אישפוז של יומיים מחוסרת נוזלים ומצומקת וורידים.

מחוסרת כוח, כמובן. ולא יודעת איך אהיה במסיבת החנוכה המשפחתית. אז אנא ממך חוי, הבינו אותי. ולא, אל תשלחו סופגניות! אולי למוישי. כן, את מוישי אפשר לקחת, גם לזמן ארוך, כן כמה שיותר זמן.

ואז הגיע תגובתה של חוי, לא מזדהה, לא מבניה, לא החוי שהכרתי.

"כן, שמעתי על כך אמא אמרה לי. ואנב, מזל טוב על ההיריון ברוך ד'. אבל עכשיו הכול אחרת! תקשיבי לי אלישבע. אני רוצה לעזור לך ואני רוצה שתביני דבר חשוב.

עכשיו הכל אחרת! עכשיו יש לך משפחה וילד שצריך אותך. את לא יכולה להתנהג כמו בפעם הקודמת! את כבר לא יכולה להרשות לעצמך, תביני!!" כך, כן, כך היא אמרה לי.

תחילה לא הבנתי וניסיתי שוב. "תביני, אני עם בחילות חזקות כל היום, אני לא ישנה בלילות, אני..."

"גם אני!" קטעה חוי. "בהיריון שלי היו לי כאלו בחילות כמו שלך, ולא השבתתי את חיי ועבודתי, את ילדי ואת שמחתי. צריך לדעת להתמודד, ואם קשה לך אז תלכי לעזור לעצמך יש הרבה אפשרויות היום!"

הייתי בהלם. לא האמנתי. את, חוי, האחות שהכי הייתה איתי בהיריון הקודם מגלה לי שלא באמת הייתה איתי, שכך חשבה אותי למטומטמת? למייצרת בעיות?? איזו בגידה, איזו תחושה נוראה. ולתוך עולם מחשבותי המשיכה השפורפרת לדבר "ואלישבע... שלא תביני, אני אומרת זאת מתוך רצון לעזור לך. ואת אחותי ואת יקרה לי מאוד!"

הנהנתי, על אף שהיא לא ראתה אותי. לא היה לי כוח להגיב לה, וגם לא לדבר. הייתי חלשה מדי בכדי לצאת להגנתי, אם בכלל יש מה לומר להגנתי. אולי אני אכן מלאת בעיות כרימון וזקוקה נואשות לפסיכיאטר.

אולי הכל בראש שלי, מי יודע... אך כרגע יש לי בחילה. מהבטן, ולא מהראש.

חוי ניתקה, היא כנראה מיהרה לילדיה. חוי לא יודעת דבר וחצי דבר על בחילותיי. כך לראשונה התברר לי. איפה בצלאל שיבוא להדעזע עימי? כבר הוא חוזר עם מוישי מהגינה, נראה כיצד הוא יגיב.

אני נסערת כ"כ. אז לילה טוב יומן. אמשך בפעם אחרת.

השעה 5:00 בבוקר. אני כמובן לא ישנה, מתעוררת כל שעה לאכול משהו קטן שמונח על הכיסא ליד מיטתי. בכל פעם מונחים מאכלים אחרים, לפי העונה ולפי מה שאני מסוגלת לאכול. לפעמים לוקח הרבה הרבה זמן לארגן את הכיסא ולמצוא דברים מתאימים ללילה. לפעמים אני בכלל מותשת ובצלאל מכין לי את הכיסא.

בד"כ אני אוכלת וחוזרת לישון, או לפחות נשארתי במיטה מחוסרת כוח. הפעם אני עדיין במיטה, אך רוצה קצת לכתוב.

רוצה לכתוב את קורותיי אמש, לספר על מסיבת החנוכה בבית הוריי.

אז בסוף כן הגענו. בצלאל אירגן את מוישי ואני את עצמי. אומנם הייתי חלשה אך מסוגלת לזוז. התלבשתי בערך כחצי שעה ושמתי עליי מטפחת. שכן אין לי כוח לפאה וגם לא להתאפר.

בשעה 7 וחצי ירדנו למטה וצעדנו את הדרך הקצרה להוריי. בדרך שוב לא הרגשתי טוב, התיישבתי על הספסל וניסיתי להקיא לתוך שקית שבה אני תמיד מצוידת.

במצבים כאלו אני מרגישה לא בנוח בשביל בצלאל, אולי הוא מתפדה. על אף שהוא חוזר ואומר שמה פתאום הלוואי שאני ארגיש כבר טוב. אני אישית לא מתפדחת. בעיקר משום העובדה שככל שעולה רמת הבחילה עולה רמת

האפאטיות. אני לא חושבת על כלום מלבד על הבחילה וגם לא אכפת לי משום דבר בעולם.

בסוף לאחר הליכה איטית הגענו לבית שם חיכו לנו כולם בחיכים מלאי מאכלים, ובהמון קישוטים.

מוישי כמובן צהל לתוך ההמולה ואני כ"כ שמחתי לראות אותו כך, לאחרונה אני ממש מרחמת עליו, ואין לאל רחמי לתת לו יחס כנדרש.

המשפחה קיבלה אותנו בשמחה וחיבוקים (כולל חוי) הם ממש שמחו לבואינו, או לפחות כך זה היה נראה.

נטלנו ידינו לסעודה ואני כמובן יכולה לאכול חצי לחמנייה בלבד, ולסרב לכל שאר ההצעות והתוספות.

במהלך הערב הייתי שמחה ומשתתפת, ברוך ד' הצלחתי לתפקד למרות הבחילות. ככה זה כשיש משהו שמסיט את המוח. דיברתי עם האחיות והגיסות, חיכתי לילדים הנחמדים והייתי ממש חלק. במהלך הערב הייתה גם מצגת שהוקרנה על הקיר, ומי הייתה אחראית על הכול אם לא חוי. חוי שאני מנסה להתעלם ממנה.

בזמן המצגת שוב הרגשתי לא טוב. שמחתי שחשור והתפללתי שאצליח לשרוד זאת. בהחלט לא בא לי להתמסכן פה ליד כולם וגם לא לנוח במיטה. מי יודע מה עוד חוי תעליל עליי... ואולי גם אחרים...

לאחר המצגת שבו לשולחן לשירי חנוכה. בשלב זה כבר לא יכולתי יותר, הרגשתי את הבחילה מטפסת ועולה בי, ידעתי שזה הזמן לברוח, לפני שאצנח פה על הקרקע ויהיה חלילה מאוחר מידי. סימנתי לבצלאל וקמנו ללכת. הוא הודיע לאימי שאנו יוצאים וחרש חמקנו מהדלת, כלומר ניסינו לחמוק.

הדרך חזור הייתה קשה. הייתי מותשת מהחיכים והמסיכה, מהניסיון להיות חזקה. היה לי גל של בחילות שרק הלך והתחזק והתאמצתי נואשות להקיא.

כשכלו כוחותי מלצעוד הרגשתי את בצלאל תומך בי מאחור ודוחף אותי לעלות. קיוויתי שאף אחד לא יראה, שכולם יעלמו בבתיים, ואני במיטתי.

צנחתי למיטה, עדיין בבגדים, ומלבד הבחילה לא ראיתי דבר, גם לישון לא הצלחתי, אבל את שיחת הטלפון של בצלאל כן הצלחתי לשמוע. לפחות בחלקה. היה זה מישהו מבני משפחתי, בצלאל הסביר שלא הרגשתי טוב, בצלאל סיפר

שחזרנו הביתה. היה המהום של הקשבה לרגע, שוב הסבר, הפעם כמו התנצלות, ושוב המהום ותודה מקרב הלב.

כך נגמרה השיחה לאלמוני שמתעניין בשלומי, ובעצם בשלום המסיבה שעזבו אנשיה מוקדם... זו היתה חוי, כך סיפר בצלאל מאוחר יותר. היא התעניינה בכנות בשלומך. טוענת שהיית נראית מקסים במסיבה והיא כ"כ שמחה שאת מרגישה כבר טוב, רק חבל שהלכת.

ניסיתי להסביר לה שלא הרגשת טוב באמת, אז היא אמרה "יופי, אז מסיבות עושות לה טוב, חבל שלא דחקת בה להישאר!"

ומה אז? כמובן בצלאל הוא אדם טוב, אמר תודה וניתק את השיחה. כמובן. הכל הגיוני, רק זה שיש לי בחילות זה לא הגיוני. זה שאני יכולה לשחק, נשמע מאוד לא הגיוני. זה שאחרי אירוע שבו הרגשתי יותר טוב, (ואולי גם בזכותו) אני מרגישה לא טוב ליומיים התאוששות, נשמע ג"כ פסיכי לגמרי.

אני כבר לא כועסת, קלטתי כבר את הראש של חוי והראש של הסביבה כולה. ככה זה. מי שמבין, זה לא שהוא יותר קרוב או יותר בוגר, זה פשוט מישור שחווה בעבר או חווה בהווה את המציאות הזאת. ומי שלא מבינה, למזלה לא חוותה. זה הכול.

אני בכל אופן לא רוצה להיות כזו, ובשום תחום. אולי מזה אפשר ללמוד משהו טוב והלוואי שאזכור אותו תמיד. "אל תדון את חברך עד שתגיע למקומו!"

אני לא רוצה להיות לעולם מאלה שדנים אף אחד על שום דבר. גם אם נראים טוב, שמח, ולבוש. גם אם הכל נראה הצגה...

שוב התאכזבתי.

קיוויתי שאולי בהיריון הזה הבחילות יחלפו לאחר שלוש ראשון. אך הנה, התבדיתי.

החיים הללו, אין לי מושג מתי אני אתרגל אליהם. מתי אשלים? האם יבוא רגע ואפסיק לספור את הימים?

לאחרונה שמעתי מהשכנה ממול על כדורים שאפשר לקחת. נדמה לי דיקלקטין שמם. אני

פחדת לקחת כדורים!

לא יודעת מה לעשות. אימא אומרת שבהיריון לא לוקחים כדורים בשום אופן. גם הרופאה שלי ד"ר שם טוב מעולם לא הציעה לי כדורים או משהו, רק אומרת שצריך לשתות ולשתות. אבל מה לעשות? אני מרגישה זועזוע! חיי אינם חיים, כל הזמן בחילות. רוב היום במיטה. ומעבר לכך- אני רוצה כבר לחזור לעבודה, 47 שעות ביום... לצורך כך בוודאי שאצטרך משהו שיכול לעזור לי.

במוישי קשה לי לטפל, קשה לי לשאת את ריחו. בצלאל דואג לכולנו, לכביסות ולהכול. לא זוכרת מתי בפעם האחרונה אכלתי מבושל.

איזו דילמה. את מי אשאול?

השכנה השאירה מספר כדורים, והיא לוחצת על" לקחתם. הודיתי לה כמובן, היא ממש חמודה... סיפרה לי שהם יקרים וחייבה אותי להשאיר את השקית אצלי. לפחות למקרי חירום... כך היא אמרה.

אז מה אעשה?

ואולי לך יומן, תהיה עצה?

כ"ו ספט.

שלום יומן.

לא חיכיתי לפיתרון שלך.

מזה ארבעה ימים שאני לוקחת את הכדורים.

הדרך שבה הבנתי שאין לי ברירה הייתה לא נעימה, בלשון המעטה. אבל היא זו שגרמה לי לעשות את הצעד שממנו כה חששתי.

זה היה אחרי ארבעה הקאות רצופות, ביום חמישי בערב. הקאתי דם! הרגשתי בחוש את הפצעים שחרצו את גרוני, ובטני כאבה עד מאוד. לאחמ"כ הייתי חלשה באופן מטורף ולא יכולתי אפילו לגרור את עצמי למיטה.

בצלאל שהיה די מבוהל, ואפשר להבין אותו, הגיע אלי עם כוס מים, ו.. איך לא? הכדורים.

אז זהו, מאז אני בולעת אותם בוקר צהריים וערב. ובין לבין מקיאה אותם ובלועת שוב... אני לא יכולה להגיד שהם ממש עוזרים אבל נחמי השכנה נותנת הרבה תקווה. היא אומרת שככה זה בהתחלה והעיקר להתמיד.

נראה, אם אני כבר לוקחת כדורים, לפחות שיהיה עסק זה לרפואתי.

הלוואי.

י"ב אב

בוקר טוב. בוקר חדש בבית החולים.

כמה ימים אני פה?

אולי שלושה. לא זוכרת מדויק, הגעתי בשלישי באמצע הלילה.

הגעתי מעולפת, מיובשת אחרי ששום דבר לא נכנס לפי.

אז מה באמת קרה?

לא יכולתי לכתוב עד עכשיו כי הייתי מותשת, אבל כעת אשחר את הכל.

אז כך, ביום ראשון האחרון נגמרו הכדורים בשקית שקיבלתי מתנה מהשכנה נחמי.

אני לא טרחתי לקנות חדשים.

גם כי לא היה לי מושג מאיפה ואיך, ולא היה בכוחי להתאמץ לכך. דבר נוסף, לא הייתי בטוחה שהם עוזרים. אולי היו כמה רגעים בודדים שהרגשתי יותר טוב אבל קישרתי זאת גם לתאריך. בכל אופן קצת אחרי מחצית ההיריון אני אמורה כבר להרגיש מעט מעט הטבה. פירווי גם הקלה. מעבר לכך עדיין הייתה לי בחילה כל הזמן, אף שהקאתי פחות.

לא חשבתי מה יכול להיות בלי הכדורים... לא חשבתי כלום, אבל בפועל התגברה הבחילה לרמה עוצמתית.

ביום ב' הקאתי לפחות 10 פעמים וביום ג' בכמות דומה. לא אכלתי דבר, כי ממילא הייתי מקיאה כל דבר שניסיתי לטעום... בקושי הרטבתי את עצמי מעט מים בעזרתו של בצלאל כמובן.

בצלאל, מסכן בצלאל. רק עכשיו באשפוז הוא יכול להרשות לעצמו לישון יותר ולצאת יותר. הוא עדיין בא ועוזר המון אבל לפחות אינו מרגיש את כל האחריות עליו. כשאני חושבת עליו ועל כמה קשה לו הוא אומר לי "תפסיקי לחשוב עלי. תחשבי רק על עצמך!" ואני מפסיקה.

כשנפלתי בבית לרצפה זה היה סימן שהגיע העת לעירוי נוזלים. זה יכול לקרות אחת לכמה זמן, בצלאל כבר לא נבהל. לקח מונית ונסענו כדבר שבשגרה לבי"ח.

מהמונית עברתי לכיסא גלגלים שלא אפול שוב, או אתעלף ומשם לחפש וריד לעירוי....

חיפוש הוריד הוא מסע ארוך ומייגע כשאני מיובשת. בד"כ אין לי בעיה, אבל מאחר ורבות נדקרתי בחיי, ונצטמקו וורידיי היו לא מעט שלוליות שנטפו עליי ועל הרצפה לפני שהצליחה האחות המבוהלת להכניס לי את העירוי.

לאחמ"כ שחררתי את בצלאל לחזור להיות עם מווישי ואותי העלו למחלקה למעקב. בלילה נשארתי בכיסא כי לא היה בכוחי לעבור למיטה או לקרוא לאחות. רק לקראת בוקר נכנסה אחות ועזרה לי להתארגן.

בבוקר הגיע בצלאל עוד לפני ביקור רופאים. הוא הביא לי את הסוכריות שאני אוהבת לקחת ע"מ להעביר לי את הטעם הרע מהפה.

הצלחנו מעט לשוחח, דבר שלא יכולתי לעשות בכל הימים האחרונים. ביקשתי גם לראות את מווישי, דבר שלא רציתי בכל החודשים האחרונים.

במהלך ביקור רופאים שוב הקאתי. אומנם לא נורא כרגיל, אבל בהחלט הקאתי להם עם העירוי. הרופא נתן הוראה לתת לי זופרן דרך הוריד וגם השאיר לי הפניה במחשב לזופרן.

הוא אמר שיש לי היפראמזיס. לא הבנתי את כוונתו אך מעולם לא הבנתי את מילותיהם הגבוהות של הרופאים. הוא רק הסביר שזו תופעה של בחילות והקאות דומה לשלי. ניסיתי לבקש גם מרשם דיקלקטין וזאת משום שהחלטתי להמשיך בכדורים אלו ויהי מה. מה גם שאני כבר מכירה אותם. הרופא הבטיח שישאיר גם מרשם כזה.

מיד כשאשתחרר ירוץ בצלאל להוציא את המרשמים וכך נחזור הביתה.

אני מקווה שהיום אשתחרר. להיות פה, זה להיות חולה עם תעודה. מספיק לי התואר שיש לי... מה גם, שלא סיפרתי למשפחתי על כך, ויותר מידי ימים פה הם יחשדו.

לא רציתי לשתף אנשים שלא מבינים, פה לפחות אני מקבלת את מה שאני צריכה.

עוד מעט ביקור רופאים. אמשיך לכתוב לאחמ"כ. יומטוב....

י"ב ספט

שלום יומן, זה זמן רב שלא כתבתי לך.

עכשיו ערב פסח ואני מאוד מאוד בלחץ. אין לי איך לנקות פה. ממי אבקש עזרה?

בהיריון של מושיא אני זוכרת שגם היה מאוד קשה. אבל אז הייתה לי עזרה, חוי היתה מגיעה לפה המון המון, ועזרה לנו להתארגן לחג.

כמה שהערכת אותה! שמחתי שהיא מקלה על בצלאל. אבל הפעם, הפעם לא אזמין אותה!! לא מעוניינת בעזרה שלה ולא ברחמים המזויפים שלה. עדיין לא שוכחת את הפגיעה שחשתי כלפיה. על אף שעבר הרבה זמן מאז.

מצד שני, להזמין עוזרת? זה יקר כ"כ! אני לא רוצה לכתוב כלום על המצב הכלכלי שלנו, כי זה סתם יעשה לי יותר רע. אני לא עובדת, והשכירות עודנה דופקת...

היום בצהריים אמרתי לבצלאל שאולי ישאיר את מושיא אצל ההורים שלו למשך שבוע ואז יהיה יותר קל להתארגן לחג...

בינתיים אני מביטה מידי פעם בחלון, ורואה את ההמולה השונה באוויר, שומעת הרבה את שואבי האבק ורעש הצעקות מהבתים מסביב.

אני מרגישה כ"כ לא שייכת...

אני, ששנה שעברה ישבתי בסדר כמו מלכה, שסידרתי בית ובישלותי, שניקיתי וקוצפתי ומאז ומתמיד את החגים אהבתי.

אבל היום הכל אחרת. ככה זה עם בחילות. אני לא אוהבת חגים. כלומר, לא בהיריון. ההתארגנות מקשה עליי, האכילה וריחות הבישול, ההתארחות, הצורך להתלבש ולהיות "רגילה" מול הרצון להיכנס למיטה ולהתכסות עד למעלה מהראש, עם פתח לקערה כמובן...

אני בטוחה שאם הייתי כותבת יומן בהיריון הראשון, והייתי מדפדת בו מתחילה ועד הסוף הייתי רואה את כל החגים בצבע אפור חזק, גם ערבי חגים ושבטות. הייתי רואה את ערב פסח כמו עכשיו, ואת פסח עצמו... קשה ומתסכל.

בזמנו זה עוד היה יותר קשה, כי זו הייתה חוויה ראשונה וטראומטית. לא היינו מוכנים לזה משום צורה.

היו לי אז הרבה חגים. גם פסח, גם סוכות, ואויש... יום כיפור.. לא רוצה להיזכר בזאת. שבועיים לא ישנתי מרוב פחד של איך אצום בכיפור. כמה פחדתי!!!!!! ידעתי שהרעב מגביר את הבחילה עשרת מונים. הרב לא נתן שום היתר רק אמר שבמידה ואני מרגישה שאני לא יכולה יותר על סף התעלפות אוכל לשבור את הצום.

אני והנרויים שלי, לא ידעתי למה ייקרא "לא יכולה יותר". בסוף מצאתי את עצמי בעירו נזלים גם

ביום כיפור. עירוי, הפיתרון היחיד והמקומי ביותר. במצב.

חגים. חג עבורי זה תסכול. מרגישה לא שייכת כמו מן בובת סמרטוטים מחוסרת חיות, מנותקת מהמציאות.

מה אעשה עם הבית? מי ינקת ויקנה? רק אתמול ניסיתי את מזלי בניקוי ארונות ומשחקים. אך לשווא, התייאשתי מהר מידי. זה גמר אותי בעודי גמורה. בצלאל לא מסכים שאני אפילו אנסה. אז מה?

שוב ערב פסח, ערב חג הגאולה. אז נכון שקשה לי להתפלל, ודיבור גם מוסיף לבחילה, אבל לפחות אני כותבת לך בורא עולם.

אתה שליווית אותי עד עכשיו, כשהייתי בריאה ושמחה לקבל עליי זבח ופסחים, אתה שקיבלת את כוונתי כשהייתי מלאת רצון טוב ורגש רוחני, אתה הוא שיקבל אותי גם בלי כל זאת.

בוחן כליות ולב יודע אתה שרגש רוחני גם ממך הוא, מתנה, ולא מעיד על צדקות מיוחדת. כן, הכול ממך. ואתה הוא שמקבל תפילה שאינה שלימה והיא מלב שבור.

י איי יום שני בבוקר

בוקר טוב יומן. איזו אכזבה.

אתמול התחיל קורס ההכנה ללידה של המיילדת המפורסמת יעל מייזליק. כמה חיכיתי לו! אולי גם בגלל החסר...

בהיריון הקודם לא השתתפתי בקורס כזה והגעתי לא מוכנה כלל ללידה. לא הייתי מסוגלת להשתתף בקורס ולראות אנשים זה עשה לי רק רע. פספסתי את כל חיות ההיריון, וההמתנה.

אך הפעם נרשמתי, אולי בשביל הלמידה, אולי בשביל החוויה המתקנת ואולי רק בשביל החוויה בעצמה...

אבל שוב פספסתי. האמת שכן התלבשתי לצאת, וכן התכוננתי. יצאנו לרחוב לאוויר הנעים של אייר, לילדים העוסקים מלאכתם בעצים ובקרשים ואני חלשה הייתי, פוסעת לאט לאט במורד הרחוב.

התיישבנו בספסל. בצלאל לא הסכים שאני אמשיך. הוא טען, בצדק שאני חלשה מידי, שככה

זה יום ראשון תמיד יותר קשה ממהלך השבוע ועדיין שבת משאירה את רישומיה. הוא טוען ששעותי הטובות הם בצהריים ולא לקראת ערב. הוא הסביר שאני לא אתרכז, ותיאר כיצד ארגיש בחילה כשכולן מדברות על היריון ולידה.

הוא טען וטען, ואני לעומתו רק אמרתי "אבל כבר שילמנו"...

ידעתי שהוא צודק. שילמנו, נכון, ניסנו. התלבשתי, יצאנו אך זה לא היה נראה כי כדאי להמשיך.

וכך עשינו אחרונה פנה לבית ואופס... למיטה. השינה המהירה שפקדה אותי הוכיחה עד כמה הוא צדק. אני מאוכזבת, אבל לא נורא. רגילה לאכזבות מעין אלו. אני מחכה כבר לשיעור הבא. בעז"ה ארגיש יותר טוב ואוכל ללכת.

אני כבר יוצאת לעבודה 47 שעות של שליחת פקסים וקבלת מסמכים...

הבוסית שלי די התחשבה בי ונותנת לי מה שאני מסוגלת, ומתי שאני מסוגלת אז שיהיה יום טוב.

כב' איי

מה הסיפור של ד"ר שם טוב??

ממש מקודם חזרתי, לפני מחצית השעה. התור המקורי שלי למעקב היריון הוא לשבוע הבא בכלל, אבל אני הקדמתי אותו. ולמזלי היה היום תור שהתפנה בשעות הבוקר המאוחרות.

הייתי חייבת מרשם נוסף לדיקלקטין שכן נותרו לי רק כדורים בודדים. הזיכרון של הפעם הקודמת שהפסקתי לקחתם עדיין צורב בי. על אף שאני עדיין רוב היום חשה בחילות חזקות, כנראה שלמרות זאת זה הרע במיעוטו.

תודה לאל, יכול היה להיות גרוע יותר... ד"ר שם טוב הסתכלה עליי כאילו נפלתי מהירח. אז כך זה היה בערך: "כדורים? בהיריון?"

את יודעת שזה לא מומלץ!! את עושה טעות גדולה. איך אמרת שקוראים לזה? דיקלקטין?

לא יודעת!!! צריך להתקשר למידע על כדורים מותרים בהיריון... זה לא פשוט...

חוץ מזה, עכשיו כבר אמורה להיות הקלה בבחילות, לא?"

כך צעקה עליי האישה הטוענת כי אני עושה טעות.

הייתי בהלם, נדמה לי בלעתי את הלשון. מה?! ד"ר שם טוב לא יודעת מה זה דיקלקטין? ובכלל אינה מבינה עוצמת בחילות מה היא?!

לבסוף היא הציעה לי פרמיון, תרופה שכלל לא עשתה לי טוב כאשר קיבלתי אותה בעירויים. זו תרופה מן הסתם מוכרת יותר, וותיקה יותר. אולי לכן ד"ר שם טוב הציעה אותם.

אט אט לשוני חזרה אליי ועניתי לה בביטחון גמור. "דיקלקטין זו תרופה בטוחה ד"ר! היא מקנדה והגיעה רק ממש לאחרונה לארץ, היא מיועדת להיריון!! יש עליה ציור"

"מי אמר לך מה מיועד למה? איזו מן אימא את לוקחת אחריות על עובר??"

היא קטעה אותי בעצבים, אולי לא לכבודה היה לשמוע את סירובי. אך אני בשלי.

"אני קיבלתי את המרשם מרופא בבית חולים!! הוא אמר לי לקנות זאת ואפילו זופרן נתן לי"

"זופרן אני מכירה" כך ד"ר שם טוב. "אבל זו תרופה חזקה!! למה לך? את רוצה, אני אתן לך אבל זו תרופה ממש לא מומלצת"

בשלב זה כבר הבנתי עם מי יש לי עסק, עם רופאת נשים שאינה מבינה כמעט דבר בתחום וחוץ מלדקלם שמות של תרופות שאולי היא כן מכירה, ועד כמה לא ראוי לקחתם אינה יודעת דבר.

בוודאי אינה יודעת מה הם בחילות.

"כמה את מקיאה ביום?"

"האמת שעם דיקלקטין הרבה פחות, לפעמים פעם פעמיים ולפעמים בכלל לא. אבל זאת לא הנקודה, יש לי בחילה חזקה שמפריעה לי לחיות!!!" "אז את לא צריכה כלום, לכי הביתה ותרגישי טוב. תרופות מיועדות למצבים כרוניים, למי שממש מיובשת"

בשלב זה ממש צעקתי עליה "ד"ר!! אולי תיכנסי להיסטוריה הרפואית שלי?? להיסטוריה אישפוזים ועירויים שלי? מה את יודעת על בחילות??!!" וכך קמתי, ויצאתי בזעף.

ועכשיו אני פה, בלי הכדורים, ועם רופאת נשים חסרת השכלה בסיסית.

סתם הפחידה אותי, אבל אני יודעת שהיא לא צודקת. שהיא לא מכירה אפילו בשם הכדורים.

בכל מקרה עוד מעט נחמי חוזרת מהעבודה והיא תתן לי רשימת גמ"חים שלדבריה מוכרים כדורים אלו.

אספר לה את זה, מעניין כיצד תגיב. בוודאי תזדעזע. האמת שגם אני מזועזעת. בינתיים אחכה לנחמי ונראה מה הלאה.

חג שבועות היה מקסים.

ברוך ד' רוב הזמן הרגשתי טוב, זה היה בניסים! היינו כל האחיות אצל ההורים, הילדים ממש נהנו מהחוויה ועוגות הגבינה. אני כ"כ קיוויתי שאהיה בסדר, כל היומיים שלפני כן התפללתי על כך. וכך היה, הודו לד'. גם כשהרגשתי פחות טוב לא שמו לב.

לאחרונה אני גם מרגישה מעט הקלה, ואף השתתפתי בכמה שיעורים של גברת מייזליק ברוך ד'.

מלבד העובדה שאולי הזמן עשה לי קצת יותר טוב, אני חושבת שזה גם בזכות הויטמין שהוספתי. כשהגעתי לגמ"ח לכדורי דיקלקטין הסבירה לי האחראית שאני יכולה להוסיף בויטמין B6, שהוא אחד ממרכיבי הדיקלקטין. היא הסבירה לי להוסיף בשעה קבועה ביום, ואכן קיים שיפור. ברוך ד'.

אני לוקחת כל יום את הכדורים, והויטמין, והברזל והמולטי ויטמין, ובהחלט נראה כמו בית מרקחת... אני כועסת על עצמי שלא הכרתי שום אפשרות בהיריון הקודם, הראשון. החוויה הטראומטית שגרמה לי לפחד מפעם נוספת. הייתי חלשה מידי בשביל אפילו לנסות לעזור לעצמי.

את השיעורים של יעל מייזליק אני מאוד אוהבת (הבודדים שיכולתי להשתתף בהם). אם כי אני לא תמיד מרוכזת הודות לבחילה והסחרחורות. אך עדיין למדתי המון. בשיעור האחרון היא דיברה על הזמן הטוב ביותר להגיע לבי"ח, על הבדל בין צירי לחץ לצירים רגילים, וההבדל בין לידה ראשונה לשנייה.

רוב הנשים בקורס ממש צעירות, לידה ראשונה או שנייה משהו. הן נראות עליוזות ושמוחות. לפעמים אני מקנאה בהן.

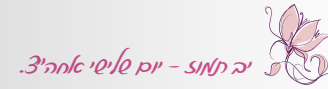
יש שם אחת, חגית שמה, בחורה תוססת ועליזה. נראה כי ההיריון לא מכביד כלל על צעדיה הבטוחים והגאים אותם היא משדרת בין פסיעותיה.

אני ממש לא מצליחה להבין זאת.

איך זה קורה?

הכל כ"כ קל? שמח? רגיל? אין בחילות? אין חולשה? אין ריחות נוראים שצריך להפסיק לנשום ע"מ לשרוד אותם? יש תיאבון? הכל תקין??

לא יכולה להבין את אותן נשים מאושרות. הקטע הוא, שגם הן לא יכולות להבין אותי.

היום המאושר בחיי.

אושר. אושר. אושר.

אני מואשרת, בצלאל מאושר, ותכף גם מוישי יהיה מאושר.

משפחתנו תחזור להיות מאוחדת, ואמא תחזור להיות מתפקדת... לפני יומיים ילדתי אותך, תינוקת שלי ששוכבת בשלווה בעריסתך. עריסת בית החולים. הייתה לי לידה רגילה, ב"ה, קצרה יחסית. בזמן, (אולי אפילו קצת לפני).

שעה לפני הלידה עוד הקאתי, הפעם האחרונה להיריון הזה.

וזהו, נגמר.

ברוך הוא וברוך שמו, הכול מאחוריי.

אני מאושרת שיש לי תינוקת בריאה, אני מאושרת שחזרתי אני להיות בריאה. אני לא מאמינה, פשוט אין לי בחילה!! ככה אני... חופשיה... ומרץ זורם בעורקיי. כך בדיוק היה בהיריון הקודם. מיד אחרי הלידה הכול נעלם.

ההקאות, הבחילות, הסחרחורות, החוסר תיאבון, הדיכאון הנוראי, הכול.

כמה שאנסה להגדיר את האושר שלי, לא אצל'ח. אני מרגישה נורמאלית, בא לי לקום ולהשתלט על היקום כולו, לחבק את מוישי חיבוק שלא ייגמר, וזה מגיע לו בהחלט... להוכיח לחוי ולבוסית ולכולן שאיני דיכאונית כרונית, כי אם היריונית כזו.

אני מקווה שלעולם לא אשכח, רק בשביל שאזכור להיות רגישה כלפי אחרים, גם כשלא אבין.

שבתי לחיים רגילים, נחלתם של האנשים הרגילים. ושוב אני חושבת על הישגים וחיי חברה, על הצלחות וסתם תקוות. על בקבוקים והנקה, על גידול ילדים והכנת ארוחה. אך הפעם ממבט אחר, מודה ומערך. מחשבות המאפיינות אישה אחרי לידה.

אישה אחרי תשעה חודשי בחילה.

